

POVEL RAMEL:

"En av de roligaste jag har träffat"

Utdrag ur en intervju, Lidingö 2001-08-29

Stämmer det, som Beppe skriver i sina memoarer, att han spelade gitarr i din orkester på 40-talet?

Ja, det stämmer, men jag visste ju inte vem han var, då. Han kan ha dramatiserat, som man har rätt att göra. Vi spelade på ett ganska anspråkslöst ställe som hette Maxim, i Götgatsbacken.

Där kom jag med av en slump, jag var med ett gäng killar som spelade och fick jobb där. Jag hamnade där ganska diskret och anonymt, jag var inte på något sätt en "namn". Jag ville bli jazzmusiker, men blev dansmusiker, det är en bättre etikett.

Det där pågick några år, det var tre eller fyra vintersånger vi satt där. Under den tiden dök det upp killar som ville sitta in i orkestern, det var inte ovanligt alls. Jag har väl inget minne av att det var någon mer gitarrist än denne magre, långa man som inte sa vad han hette ens. Jag har inget minne av att han sa "Beppe" i varje fall.

Han som många andra spelade några låtar med oss, han kanske var med en hel kväll, det kommer jag inte ihåg. Men han gjorde inget väldigt djupt intryck.

Vi sa: "Vi hör av oss!" Och det gjorde vi inte. Jag kände ju inte Beppe, det var en kille som kom upp bara. Han verkade försynt och snäll och spelade *hjälpigt*, skulle jag vilja säga.

Gjorde Lulu Ziegler och 50-talets litterära kabaréer på Hamburger Börs något intryck på dig?

Jag tyckte det var roligt att de fanns, det förekom inget liknande. Det var nytt det här med kabaré på krog. Man fick ju inte säga *bu* utan att det blev förbud annars.

Lulu Ziegler hade jag väl inget emot, men jag tyckte hon var lite jobbig. Felartad diva som kom in och var *mycker* Lulu Ziegler. Att Beppe och Olle Adolphson och några till hamnade i hennes hägn och satt där och nickade bifall, det minns jag mycket väl. Jag tänkte: "Han kan inte tycka att det här är alltför roligt".

Jag hade nog ingen kontakt med Beppe då, men visste ju vem han var vid det laget. Så småningom mötte jag Beppe, hos Yngve och Britt Gamlin.

Jag såg honom också göra ett väldigt tafatt men roligt TV-program

Povel Ramel började sin bana som krog- och danspianist och slog igenom med "Johanssons boogie woogie vals" år 1944. Från 1952 var han drivande kraft i nöjesbolaget Knäppupp som producerade revyer för tältturnéer och för Idéonteatern i Stockholm. Beppe och Povel Ramel skrev tre revyer tillsammans: "Ryck mig i snöret" (1964), "Ta av dej skorna" (1965) och "De sista entusiasterna" (1968).

där han bara villade omkring och var Beppe. Eftersom han inte var Beppe på den tiden var det bara konstigt. Men jag tyckte det var roligt, den mannen var kul!

Han borrade sig fram helt enkelt. Banbrytare, om du så vill. Det var en ny sort. En funderande, rätt lustig, stor person, som gick av och an i ett konstigt rum med miljoner prylar och funderade och stannade upp.

Vi lärde nog inte riktigt känna varandra förrän vi började jobba ihop.

Första samarbetet var "Ryck mej i snöret"?

Norlander-idén, det var jag som drog in Beppe i det, för jag var fascinerad av de där gamla visorna. Han blev tänd på det och vi satt i Musikhistoriska museets källare, där allting fanns och det betydde att det fanns *väggar* med Norlander-revyer, han skrev tre om året ungefär.

Vi älskade den där makabra genren och dåliga vitsar, vi hade mycket roligt åt det, men vi överskattade nog publikens intresse.

Ni var ett udda par, men samarbetade bra?

Ja, det gjorde vi. Uddheten kan ha varit visuell, men vi var nog själsfränder på något sätt. Hans humor var lite annorlunda än min, om vi ska diskutera humorsorter...

Beppe måtte ha känt sig som trollkarlens lärling. Du kunde allt det han inte kunde; spela, komponera, agera...

Han uppskattade vad jag gjorde och var lite hänsynsfull och högaktningsfull i början, ja! Men det åkte ut rätt fort. Det var ingen som ville ha det. Så blev vi kompisar.

Han var lustig, för om jag hade skrivit en låt och han skulle göra en text, så ville han att jag skulle göra en markertext som fick handla om vad som helst, det skulle helst vara bludder bara, så att han fick stavelserna och metrarna klara. Jag skrev ibland så bra provtexter att han blev så förbannad: "Det där är för bra!" I "Ta av dej skorna" skrev jag första versen, sen kom han in med att "sköna kvinnor tar av sig skorna...", det är typiskt Beppe, det hade jag aldrig skrivit. Och att soldaterna borde ta av sig skorna, det är inte jag heller. Så man märker en väldig skillnad.

En av mina släktingar sa: "Du har påverkats av Beppe! Det har skett något, det har kommit en poetisk ton som jag inte känner igen hos dig." Och det stämde ju. Jag tror påverkan bara var av godo, för jag lärde mig mycket av Beppe, att se på ett annat sätt, att tänka på ett annat sätt. Jag kan lugnt sitta här och säga att han var en av de roligaste personer jag har träffat

Berätta om Beppes musikalitet!

Han hade sinne för bra låtar, eftersom han var i behov av det, han skrev inte musik själv.

Vi satt en gång på en krog i Köpenhamn, Hafnia. Där fanns en violinist, som så fort han fick syn på mig försökte spela "Johanssons boogie woogie-vals", men det blev bara dålig vals. Då bad jag honom spela en av mina favoritmelodier som heter "Glemmer du", en mycket gammal dansk vals. Den spelade han med glädje och mycket bra varje gång jag kom dit. När Beppe fick höra den sa han: "Vad är det för melodi!" Han blev så förtjust att han genast sa till en servitör: "Är det inte en bokhandel om hörnet? Skaffa noterna!"

Han var väldigt på hugget att fånga upp melodier. Det är ett sätt att jobba och han var ju faktiskt beroende av det. Han hade liksom en liten bank i huvet, andras låtar som han tyckte var bra.

Ni arbetade mycket tillsammans. Läste in er på diverse hotell...

Ja, vi hade en rejäl svit på Foresta, Knäppupp kunde hyra den billigt. Där bodde vi över ibland när det blev sent, gick ner och åt gott på krogen och var långt borta hemifrån, ändå var det ett stenkast. Man var i jobbet och det kunde dra ut på tiden.

Han var ju fullkomligt rabiatt: Blev han hungrig så la han ner pennan. Det kan jag mycket väl tränga undan och sitta och bli svulten och plötsligt ha gått ner nåt kilo. Men han skulle ha: "Lunch!"

Det där var inte mitt sätt att jobba. Höll jag på med en sak, höll jag på till den var slut. Sen fick jag gärna vara hungrig efteråt.

Beppe jobbade arbetsider.

Han gjorde det, han stod upp på morgonen – halv tio, tio – det hade jag svårt för om jag suttit hela natten. När jag gav mig in i ett projekt gav jag mig inte ut ur det förrän jag var nöjd, där jobbade vi väldigt olika.

Du ville gärna putsa lite till medan han tyckte att det var tillräckligt bra?

Ja, jag har varit petnoga och kan hålla på till fan tar mig innan jag blir nöjd. Men Beppe ville ha det gjort, han var rastlös och otålig.

Jag har inga minnen av att det var några jobbiga perioder. Han var så hänsynsfull, så vi kom aldrig till konfrontationer. Vi kunde vara oense om många saker, men det slutade i regel med ett skratt: "Du är inte klok, din jävel!"

Det samarbetet var bara roligt. Vi jobbade i en såpbubbla av lycka och glädje och skratt och fniss och värme. Han var kul! Oftast mycket roligare privat än officiellt.

Han fick till slut spela gitarr med dig på scenen, i "De sista entusiasterna".

Ja, men hans repertoar var rätt begränsad. "Orden brukar komma när man sjunger" är en blues, och den kunde han. ❖